

Sabem que reïncidim, però no voldríem acabar el panorama sense mencionar una obra estranya i encantadora (i panoràmica): *Els barcelonins* (L'Avenç), d'Adrià Pujol Cruells, que recull l'any de col·laboracions amb la revista. El volum, que també presumeix d'una prosa exquisidament plàstica, es pot llegir tant com una elaboració autoficcional de l'any de Pujol Cruells com, alhora, una teoria sobre el que fa que els barcelonins siguem com som, si és que som res. La mirada sociologicoliterària de Pujol Cruells troba un to i un format que li escauen a la perfecció i esmola encara més la punta satírica en el desdoblament narratiu que separa l'autor de la seva consciència, que l'interromp, l'interpel·la i el manté a ratlla.